

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121204186
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121204186.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobkyne: A. A., narodená XX.X.XXXX, bytom B. C. XXX/X, D., zastúpená: Podhorský & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 53, Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o obnovu konania, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 38Csp/52/2021-87 zo dňa 22. novembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22Csp/105/2017 zamietol, výrokom II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 397, § 414, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal z skutkových zistení, že Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 22Csp/105/2017 vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 22Csp/105/2017-113 zo dňa 2.3.2018, ktorým vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.000 eur titulom primeraného zadosťučinenia, vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 67,80 %. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že medzi žalobkyňou a žalovaným bol v minulosti záväzkový vzťah, a to na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100003433 zo dňa 29.11.2007, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ v rámci predmetu svojho podnikania poskytol žalobkyni ako dlžníčke peniaze za dojednanú odplatu. Uvedený zmluvný vzťah bol súdom zhodnotený ako spotrebiteľský vzťah. Medzi stranami nebola sporná poskytnutá suma úveru a ani suma, ktorú žalobkyňa žalovanému splatila. O žalobnom nároku veriteľa/dodávateľa rozhodol Okresný súd Trnava rozsudkom č. k. 14C/154/2014-40 zo dňa 12.12.2014 tak, že žalobu zamietol, keď došiel k záveru, že úverová zmluva nespĺňa náležitosti stanovené v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, pričom konštatoval, že spotrebiteľka bola povinná vrátiť dodávateľovi len rozdiel medzi reálne poskytnutými peňažnými prostriedkami a sumou peňažných prostriedkov, ktoré v splátkach splatila a dlžníčka zaplatila veriteľovi viac. Suma 3.449,37 eur, ktorú žalobkyňa žalovanému zaplatila navyše a ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, nebola v tomto konaní sporná. Sporným v konaní bolo posúdenie včasného uplatnenia si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde a to tak z hľadiska subjektívnej premlčacej doby ako aj objektívnej premlčacej doby a vyhodnotenie výkonu práva žalovaným z hľadiska dobrých mravov. Rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/274/2018-167 zo

dňa 17.12.2019, právoplatným dňa 30.1.2020. Okresný súd Trnava rozsudkom č. k. 14C/154/2014-40 zo dňa 12.12.20214 zamietol žalobu žalobcu (spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. (v tomto konaní žalovaný), ktorý sa žalobou domáhal zaplataenia poskytnutého revolvingového úveru na základe zmluvy č. 8100003433, po omeškaní žalovanej (v tomto konaní žalobkyne) dlžníčky s úhradou splátok s následným zosplatením úveru. V lehote na podanie odvolania vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 10Co/121/2015-56 zo dňa 27.5.2015 pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.7.2015. Súdny dvor EÚ (prvá komora) vydal dňa 22.4.2021 Rozsudok vo veci C-485/19, v ktorom bola riešená otázka premlčania nárokov v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami, pričom podľa žalobcu je toto rozhodnutie spôsobilé vyvolať obnovu pôvodného konania sp.zn. 32Csp/162/2017 a v novom konaní prívodiť pre žalobcu priaznivejší výsledok.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že žaloba žalobkyne na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22Csp/105/2017 bola podaná v zákonnej trojmesačnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť od zverejnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19 v úradnom vestníku C dňa 14.6.2021.

Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal dôvodom povolenia obnovy podľa ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku, pričom mal za to, že v čase vydania rozhodnutia vo veci sp. zn. 22Csp/105/2017 tu neexistovala žiadna taká skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz týkajúci sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré by žalobkyňa nemohla použiť v pôvodnom konaní, keďže žalobkyňa len odkázala na vydanie rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, ktoré ale v čase vydania pôvodného rozhodnutia vo veci sp. zn. 22Csp/105/207, či už prvoinštančného alebo odvolacieho, neexistovalo. Žalobkyňa v kontexte podaného návrhu na povolenie obnovy konania v zmysle § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku poukazovala len na vecnú nesprávnosť rozsudku, čo však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť obnovy konania. Označené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nespĺňa ani druhú podmienku a to, že sa týka strán sporu a predmetu pôvodného konania sp. zn. 22Csp/105/2017.

Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal dôvodom povolenia obnovy podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku, pričom zdôraznil, že dôvod obnovy konania sa nemôže týkať takého rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré pre strany záväzné nie je, hoci sa aj týka otázky výkladu práva EÚ. Ustálená judikatúra práve v záujme zachovania právnej istoty vyvodila, že medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania, musí existovať určitý vecný a personálny súvis. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí.

Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nezistil existenciu dôvodov pre povolenie obnovy konania, a preto žalobu žalobkyne na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22Csp/105/2017 ako nedôvodnú zamietol.

5. Súd prvej inštancie žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedla, že zo znenia ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku nevyplýva súdom prvej inštancie tvrdený záver, že rozhodnutie, ktoré nemohla žalobkyňa použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a ktoré zároveň je spôsobilým prívodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie, musí nevyhnutne existovať už v čase pôvodného rozhodovania v konaní, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazuje okrem iného aj na právny názor akademickej obce, ktorá zastáva názor, že dôvodom obnovy konania môže byť aj rozhodnutie, ktoré bolo prijaté po právoplatnom skončení pôvodného konania. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil podmienku obsiahnutú v ustanovení § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku ohľadom skutočností týkajúcich sa strán a predmetu pôvodného konania, nakoľko rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týka predmetu pôvodného konania, keďže v pôvodnom konaní sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia na tom základe, že žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahovala ustanovenia v rozpore s dobrými mravmi poskytnutého úveru v časti úrokov a poplatkov, poukázala finančné plnenie vo výške presahujúcej sumu poskytnutého úveru. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týkal predmetu pôvodného konania predovšetkým z dôvodu, že sa v ňom posudzovala otázka premlčacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha, bolo vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu

rozhodné posúdenie plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Právny záver súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku záväznosti rozsudku Súdneho dvora EÚ vo vzťahu k žalobkyni nie je správny, nakoľko v tomto smere súd prvej inštancie nesprávne posúdil postavenie a záväznosť práva Európskej únie vo vzťahu k členským štátom a jednotlivcom. V danom prípade sa súd prvej inštancie taktiež nezaoberal a nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobkyne obsiahnutou v žalobe na obnovu konania, kde žalobkyňa výslovne uviedla a zdôvodnila záväznosť práva Európskej únie vrátane rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 pre každého jednotlivca bez ohľadu na skutočnosť, či tá ktorá osoba je účastníkom konania, v rámci ktorého sa rozhodnutie orgánov Európskej únie vydalo. Nadradenosť a teda aj záväznosť akéhokoľvek práva EÚ, vrátane rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C – 6/64 Costa vs. ENEL. Súd prvej inštancie vôbec neriešil nadradenosť práva Európskej únie nad vnútroštátnym právom, a teda z nej vyplývajúcu záväznosť práva Európskej únie je pre jednotlivé členské štáty, ako aj samotných jednotlivcov. Ak by sa pripustil výklad, že neskôr prijaté rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, resp. iného orgánu EÚ by nemohlo byť aplikovateľné ako dôvod obnovy podľa Civilného sporového poriadku, stratil by inštitút obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. a), e) Civilného sporového poriadku zmysel. Vydaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie došlo nepochybne k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko je rozhodnutie v časti žalobkyňou uplatnených dôvodov obnovy konania arbitrárne. Žalobkyňa zastáva názor, že vo vzťahu ku neakceptovaniu jej argumentácie ohľadne uplatnených dôvodov obnovy konania podľa ustanovení § 397 písm. a), písm. e) Civilného sporového poriadku, mal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviesť argumenty, ktoré by jasne, zrozumiteľne a dostatočne konkrétne vyvrátili alebo spochybnili tvrdenie príslušnej strany sporu, t. j. žalobkyne. V danom prípade však súd prvej inštancie uviedol čisto všeobecné vyjadrenia. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 22Csp/105/2017.

7. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že rozhodnutie C-485/19 nie je záväzné ani pre žalobcu a ani žalovaného, nakoľko ide o rozhodnutie o predbežnej otázke, t. j. o podaní výkladu úniijného práva. Zároveň sa dané rozhodnutie ani netýka predmetu sporu. Hoci žalobca argumentuje záväznosťou rozhodnutia z prejudiciálneho konania, všeobecnú záväznosť takéto rozhodnutie nemá. Žalovaný považuje za nesprávne tvrdenia žalobcu odvolávajúcu sa na rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64), keďže uvedené rozhodnutie neobsahuje žiadne ustanovenia o nadradenosti či záväznosti rozhodnutí SD EÚ o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako prezentuje a tvrdí žalobca. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 22Csp/105/2017, a to podľa ustanovenia § 397 písm. a), písm. e) Civilného sporového poriadku, z dôvodu existencie rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.4.2021. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

10. Jednou z odvolacích námietok žalobkyne, pritom však zásadnou bolo namietanie, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, keďže nie je zrejme, na základe akých úvah dospel

súd prvej inštancie k záveru, že neboli naplnené dôvody obnovy konania a keďže sa súd prvej inštancie nezaoberal podstatou argumentácie žalobkyne obsiahnutej v žalobe na obnovu konania.

11. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

12. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Tu je potrebné dať za pravdu odvolateľke, že závery pre zamietnutie žaloby v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uvádza rozsiahle teoretické východiská pre posúdenie existencie dôvodov obnovy v zmysle ustanovenia § 397 písm. a), písm. e) Civilného sporového poriadku, avšak nevysvetľuje dostatočne svoj myšlienkový postup pri podriadení relevantných skutkových zistení pod hypotézu uvedených právnych noriem. Súd prvej inštancie vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku v napadnutom rozsudku (ods. 11.) náležite vysvetľuje prípustnosť obnovy konania z dôvodu existencie rozhodnutia, pričom sa rozoberá oba prípady rozhodnutí, ktoré by mohli byť relevantným dôvodom obnovy konania. Pri vecnej argumentácii k dôvodom obnovy podľa ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku však v napadnutom rozsudku (ods. 13.) súd prvej inštancie uvádza dôvody pre nepovolenie obnovy konania len vo vzťahu k prvému prípadu rozhodnutia, teda rozhodnutia existujúce v čase vydania rozhodnutia v pôvodnom konaní, ale nezaobera sa druhým prípadom rozhodnutia, teda neskoršieho rozhodnutia o prejudiciálnej otázke. Opodstatnená je potom odvolacia argumentácia žalobkyne, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nedal vôbec odpoveď, prečo nové rozhodnutie prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci, nemôže byť dôvodom na obnovu konania. Vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku v napadnutom rozsudku (ods. 14.) opäť súd prvej inštancie rozsiahlo objasňuje uvedený dôvod obnovy konania, cituje z rozhodnutí Súdného dvora EÚ a Ústavného súdu SR, avšak vôbec vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým zisteniam v prejednávanej veci neuvádza žiadne právne posúdenie veci. Následne súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku (ods. 15.) bez akéhokoľvek vysvetlenia konštatuje, že nezistil existenciu dôvodov pre povolenie obnovy

konania. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku odvoláva na ustálenú judikatúru (ods. 14.), hoci ju necituje a ani žiadnym spôsobom neidentifikuje. Tu je nevyhnutné súdu prvej inštancie tiež vytknúť, že hoci posudzuje opodstatnenosť dôvody obnovy konania práve pre existenciu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, v napadnutom rozsudku nie je ani zmienka, kto boli účastníci predmetného konania na Súdnom dvore EÚ a ako Súdny dvor EÚ vôbec rozhodol vo veci. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Preskúmaný rozsudok nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti.

15. Keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal stranám možnosť konať pred súdom a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní. Odvolacia námietka žalobkyne o porušení práva na spravodlivý súdny proces je opodstatnená.

16. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

17. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinstančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

18. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok, vyhodnotiť naplnenie, resp. nenaplnenie podmienok pre obnovu konania s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné potom vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. Súd prvej inštancie sa bude dôsledne zaoberať uplatnenými dôvodmi obnovy konania vo vzťahu k ustanoveniu § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku, teda oboma skupinami rozhodnutí, i vo vzťahu k ustanoveniu § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku s dôrazom na záväznosť / nezáväznosť predmetného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ pre strany. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).